

ѣ съкрила. Той ѣ воювалъ много время по Старѣ Планинѣ, и много потири съ' го гонили, нѣ нищо нѣсъ' можали да му сторѣжтъ. Найпослѣ ся ѣ оттеглилъ у Влашко и тамо си ѣ скончилъ животъ. Отъ истое село Умарюво былъ ѣ и прочютый Кара-Колю Индже войводинѣ хорѣгвоносецъ (байряктаръ), кому ся пѣжтъ толко пѣсны днесъ отъ народа, и кой ѣ толига чюдеса учинилъ въ Бакаджикъ (Зрѣнище въ старо время), горѣ высокѣ близо до Карново, коя ся простира до чърно море, и има на върха седамъ студены кладенцы, кто и днесъ ускоцы наричѣтъ Индже Войводиниы Кладенцы. Найпослѣ ѣ и той, Кара-Колю, отишалъ у Влашко. Неговъ братъ живѣжше еще въ лѣто 1854. въ село Умарюво, старецъ осемдесетогидишнѣ, высокѣ на стаѣ, и здравъ въ лице кѣту двадесѣтьнетогодишнѣ момѣкъ. Онѣ самѣ ми ѣ изповѣдалъ че ѣ единоутробный братъ Кара-Колювъ.

(18) Турское правительство неймѣжше никаквѣ вѣтрѣшнѣ урядѣ въ подобная обстоятелства гуждало ѣ на уцѣнѣ ускошкыя главы, кое произхожда отъ слабости, и съ клятвѣ на пророка зашлавало ѣ онѣя, кто ѣ отряждало да гонѣтъ горекѣя ускоцы, че ако бы да гы не уловѣжтъ живы, или да имѣ не донесѣжтъ главы, ще да посѣче тѣхъ. Нѣ то ѣ было само гола клятва; никогы не ѣ наказало смъртѣж нѣного си билюкѣ-башѣя или кѣръ-сердаря за таковѣ работѣ. Турска клятва ся развала лесно: Малко хлѣбъ кѣту на дробѣжтъ на лѣнчивѣя кучета, кто съ находжтъ доста по улѣцы имѣ, вѣрвѣжтъ че съ томѣ си усвобождавѣжтъ съвѣсть отъ натяжаемаж гы пророку си клятвѣ!

(19) По Старѣ Планинѣ на многа мѣста има разны знакове въ разна времена забѣлежѣи отъ горекѣя юнацы. Имена и порѣклы на дрѣвеса изрѣзани съ лѣтосчисленѣмѣ. По каменѣя изкопани съ желѣзо прѣпорцы, ножове, пушкы, змѣй, мѣчки и проч. по негдѣ купаны овчяреки съ лѣжи-